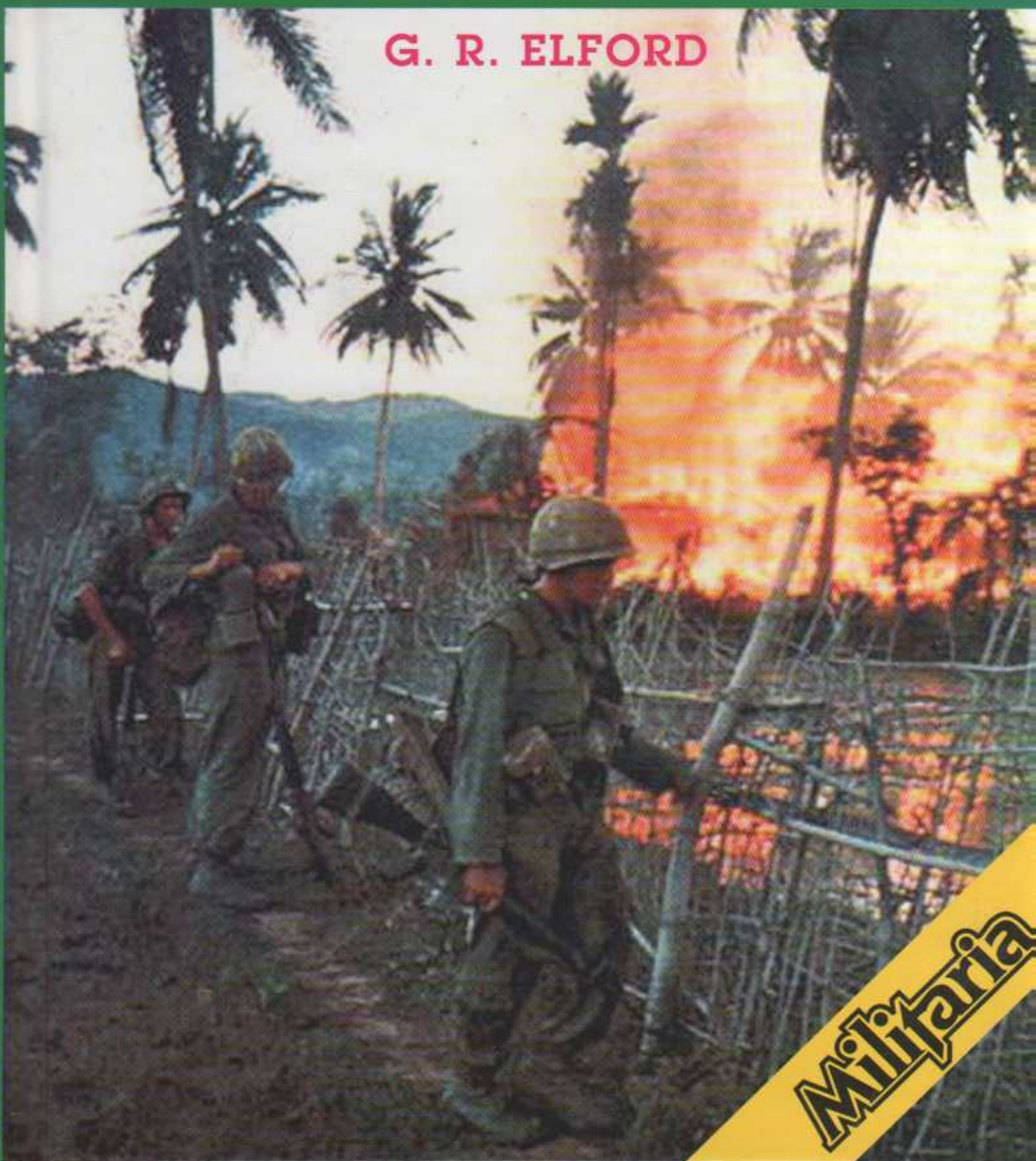

ĎÁBELSKÁ **GARDA** 2

ZNOVU V ZELENÉM PEKLE

G. R. ELFORD

Militaria

George Robert Elford

ZNOVU
V ZELENÉM
PEKLE

ĎÁBELSKÁ GARDA II

Copyright © Georgie Robert Elford
Translation © 2006 by Jiří Dolanský
Copyright © for Czech Edition Elka Press

ISBN 80-87057-00-7

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

Znovu v zeleném pekle

1. Znovu povolání do zeleného pekla 13
2. Operace THOR 30
3. Průlom z obklíčení tábora Dizier 36
4. Záchrana třetího pluku 48
5. Zrada a trest 59
6. Nájezd na Ho Či Minovu stezku 71
7. Pohroma 91
8. Příchod Američanů 100
9. Generálmajor Clint McCory 119

ČÁST DRUHÁ

Komando smrti

10. Komando smrti 131
11. Zkáza Bin Xuyen 151
12. Nájezd do Severního Vietnamu 168
13. Čínská nákladní loď 184
14. Smrtící rosa 195
15. Tiší jestřábi 214
16. Masakr v údolí řeky Srépok 237
17. Nekonvenční válčení 261
18. Válka bez konce 275

ÚVOD

Červen 1952

Prapor zatracenců francouzské Cizinecké legie si probíjoval cestu zeleným peklem Kambodže až k Ho Či Minově stezce. Táhli jsme dál, po okraji Rudé dálnice, a cestou jsme rozsévají smrt a zkázu.

Když si nepřítel uvědomil, že nás v kopcovité krajině nemůže porazit, pustil se do poslední zoufalé ofenzívy. Nejen Vietminh, ale celý komunistický svět spojil síly, aby tu poslední a rozhodující bitvu vyhrál. Neměla být vybojována kulomety, ale pomocí tisku, rozhlasu a reproduktorů – a ne v džunglích Indočíny, teď nazývané Vietnam, ale v kapitalistickém světě.

„Esesáctí žoldáci z Cizinecké legie masakrují nevinné civilisty,“ vykřikoval komunistický a levicový tisk.

„Hitlerovští vyvrhelové na svobodě v Indočíně.“

„Jak dlouho ještě bude francouzská vláda tolerovat...?“

„Ukrutnosti! Veřejnost je pobouřena!“

A tak to, co Ho Či Minovy pluky nedokázaly během pěti let, uskutečnila mezinárodní komunistická pátá kolona za pět týdnů.

Konsternace mezinárodních komunistických stran byla pochopitelná. „Esesáctí žoldáci“ pustošili hlavní zásobovací cestu mezi Čínou a Saigonem. Museli nás zastavit – za každou cenu. Prapor zatracenců přestal existovat. Přežil 1243 dní, během nichž zlikvidoval 7466 partyzánů, 221 základen, zásobovacích skladů a táborů Vietminhu, osvobodil 311 zajatců a civilních vězňů ze zajetí teroristů a prošel pěšky skoro deset tisíc kilometrů.

Děla Nguyen Giapa, partyzánského generála, se mohla znovu bez překážek valit zemí. Ze stezek v džungli se staly dálnice a pevnosti cizinecké legie ze změnilly ve hřbitovy. Francouzští vojáci mohli statečně bojovat a se slávou umírat. Vyhrát jim dovoleno nebylo.

Stejně jako americkým vojákům o deset let později.

Pak přišla pohroma u Dien Bien Phu, ale vietnamská válka tím neskončila. Neskončila ani pádem Hanoje a ztrátou severních oblastí.

Pokračovala... Stále pokračuje... A bude pokračovat ještě dlouho, protože když komunisté nemají žádné vnější nepřátele, vrhají se na své přátele a spojence, na své vlastní bratry.

V srpnu 1954 bylo diskrétně znovu povoláno zdravé jádro expertů dřívějšího Německého praporu Cizinecké legie. Pod krycím názvem *Task Force-G* bylo oficiálně vzato do služeb saigonské vlády komando o síle tří set mužů – skupina námezdných vojáků nesvázaných mezinárodními konvencemi ani zákonem. Konečně mohli elitní zabijáci proti teroristům bojovat tak, jak chtěli, podle zásady: Žádnou milost nemilosrdným.

Rádio Hanoj jim říkalo Komando smrti.

PRAPOR ZATRACENCŮ

Jih, bezútěšný jih,
horké noci, horké dny,
zeleň, krutá zeleň,
kde smrt číhá na všechny.
Vyčerpaný? Jen dál!
Až do hořkých konců,
jsi z Dábelské gardy,
Praporu zatracenců.

Jdi! Vpřed! Šlapej!
Do akce, pochodem!
Zeleň, krutá zeleň,
je to peklo – všude kolem.
Jdi! Vpřed! Šlapej!
Vpředu se džungle šklebí.
Vzdoruj! Je tam tvůj hrob,
zbabělci jsou dávno mrtví.

Ted' si neodpočineš,
dokud k zemi nepadneš
a nevyпустíš duši.
Bodnutí do ledvin,
nebo kulka do hlavy,
tvá odměna, jak se sluší.

Jdi! Vpřed! Šlapej!
Svou stezkou se lopot',
zabij, nebo budeš zabit,
padni, ale nikdy nezrad'.
Jdi! Vpřed! Šlapej!
Až do hořkých konců,
jsi z Dábelské gardy,
Praporu zatracenců.

Pochodová píseň někdejšího Německého praporu Cizinecké legie
v Indočíně.

ČÁST PRUNÍ

**ZNOU
U ZELENÉM PERLE**

I. ZNOUOU POUOLÁNI DO ZELENÉHO PEKLA

Bylo to moje asi třetí setkání s Karlem Stahnkem, bývalým agentem Gestapa, od našich prvních dní v Indočině někdy v roce 1946, když si ho francouzská vojenská zpravodajská služba vytáhla z kasáren ve Viet Tri poblíž Hanoje. Ihned jsme byli přesvědčeni, že se Stahnke dostal do maléru, avšak proti našemu očekávání nebyl za své aktivity v okupované Francii v době války popotahován. Proti-špionážní skupina se prostě rozhodla využít Stahnkeho rozsáhlé zkušenosti v boji proti stále rostoucímu počtu komunistických tajných agentů.

Říká se, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné, a Karl Stahnke se musel dát na tu pravou. Stal se jedním z oblastních ředitelů místní SDECE, *Service de Documentation Exterieur et de Contre Espionnage* – důležitým státním úředníkem, žijícím v nóbl bungalovu se svou ženou Dagmar, okouzlující blondýnkou, vysokou a štíhlou a o patnáct let mladší než Karl. A mít německou manželku, to byl v Indočině skutečný luxus.

Od sklepů Gestapa v Calais v době druhé světové války prošel Stahnke rozhodně dlouhou cestu. Když jsem o něm později mluvil s Erichem Schulzem, jediným komentářem mého kamaráda byl nostalgický povzdech. „*Na ja, Hansi* – řadoví vojáci bojují a umírají. Důstojníci přicházejí a odcházejí. Generály vystřídají nebo pošlou do výslužby. Ale tihle drtičí koule přežívají každou katastrofu.“

Erich měl pravdu. Jak ubíhala léta, na Karlovu špinavou minulost se prakticky zapomnělo. Dokonce z vojenských archivů zmizela i jeho osobní složka. Ostatně, Karl měl neomezený přístup ke všem tajným materiálům.

Zpočátku jsem ho dokonce ani nepoznal. Přibral na váze, napomádané vlasy měl rozdělené pěšinkou a nosil malý kartáček připomínající knírek, který jeho tváři dodával vzdálenou podobu s Himmlerem. Nejspíš se mu to líbilo.

Nezměnily se jen jeho neuhýbavý pohled vždy ostražitých ocelově šedých očí a celkově zastrašující vzhled. Byl chladně zdvořilý a blahosklonně shovívavý. Když jsem vešel do jeho přepychově zařízené kanceláře, těžkopádně vstal, obešel svůj obrovský psací stůl a s širokým úsměvem popošel ke mně.

„Hans Josef Wagemüller.“ Se zářivým úsměvem mi stiskl ruku. Jeho hluboký dunivý hlas zaplnil místnost. „Noční můra Vietminhu... Rád tě zase vidím, a dokonce v jednom kuse.“

S očividným potěšením ve tváři nápadně hranatou čelistí a s levou paží kolem mých ramen mě odvedl ke klubovce, pak se také posadil a přitáhl mezi nás nízký stolek se skleněnou deskou. Objednal pití, otevřel víčko krabice z ebenového dřeva vykládaného stříbrem, naplněné výběrem drahých cigaret, sám si zapálil Royalku a laskavě se zeptal: „Tak jak se ti žilo mezi těmi Gurkhy?“

Tahle neočekávaná narážka na můj pobyt v Nepálu mě nepříjemně překvapila. „Pořád dáváš přednost práci s drsnáky,“ pokračoval a poplácál mě přitom po koleně.

Vybral jsem si cigaretu. Připálil mi zlatým zapalovačem. Chvilí jsme jeden druhého pozorovali. Pak mě přemohla zvědavost.

„Už je to tak dávno, Karle,“ přerušil jsem ticho po chvíli. „Jak jsi mě tam dokázal najít?“

Stahnkeho tváří se mihl náznak úsměvu a jeho ruce se rozevřely ve výmluvném gestu. „Sledovat významné lidi mám přece v popisu práce, Hansi,“ odpověděl upřímně. Pak dodal: „Nezapomeň, že tvůj dobrý přítel Erich Schulze je pořád v aktivní službě.“

„Ovšem!“ Erich pracoval na policii v Nové Kaledonii a občas jsme si psali. „Erich ti řekl, kde jsem, a ty jsi nějak oblaflnul Krebitze, aby zaletěl do Káthmandú a ukecal mě, abych se sem vrátil.“

Stahnke znovu rozhodil ruce. „To musím přiznat, Hansi.“ Pak důrazně dodal: „My tě tu potřebujeme – vás všechny tu potřebujeme.“

Tiše jsem si odfrknul a ironicky jsem se zeptal: „K čemu? Abychom pomohli Francouzům nést bílou vlajku?“

Zakroutil hlavou a smířlivě prohlásil: „Tak zlé to zase není, Hansi.“

„Copak to může být ještě horší, než to je?“

Chvilí mě zamračeně pozoroval, pak jeho hlas změnil tón. „Mož-

ná to ještě nevíš, ale blíží se veliká změna,“ pokračoval vemlouvavě. „Nebude to trvat dlouho a my už nebudeme sami, Hansi. Naši spojenci se začínají hýbat, v první řadě Strýček Sam. Korejská válka skončila, ale Mao řinčí zbraněmi proti nacionalistům na ostrovech Quemoy a Matsu. Také posílá Ho Či Minovi víc vojenského materiálu. Američani začínají být nervózní. Šestá flotila je ve stavu pohotovosti... *Jawohl, mein Junge*. Naši přátelé si začínají uvědomovat, že kdyby Francouzi ztratili Indočínu, mohla by zrudnout celá jihovýchodní Asie.“

„Jihovýchodní Asie je už teď dost růžová,“ poznamenal jsem. Pak jsem změnil téma rozhovoru na příjemnější: „Kde je Erich?“

„Měl by tu být v pondělí,“ ujistil mě Stahnke. „Taky Helmut Riedl a několik dalších z tvé staré jednotky.“

„Kdo například?“

„Samozřejmě Rudolf Krebitz...“ Otevřel nějakou složku, prohlížel postupně několik listů a přitom mumlal: „Zdravotní důstojník Kurt Zeisl, Karl Stolz, Sepp Müller, Horst Altreiter, Walter Winar, Otto Janaschek, Wilfred Resch, Gerhart Seyfert...“

„Seyfert?“ přerušil jsem ho. „Toho neznám.“

Obrátil pozornost ke svým papírům. „Máš pravdu. Seyfert je nováček – z Konga, z Brazzaville.“ Zdvihl hlavu a podíval se na mne. „Tam je taky spousta džunglí... Je to expert... Dva roky v Rusku u SS *Ensatzkommando*.“

Stáhl jsem dolní ret.

„Nějaký stahovač kůží z Židů,“ prohlásil jsem s úšklebkem. Zdálo se, že moje neskrývaná nevole mého hostitele vylekala. Stahnke nejspíš nevěděl o mojí prudké averzi k někdejší *Beamten* v uniformách SS, kteří „bojovali“ za *Vaterland* v zázemí tím, že dělali špinavou práci pro Heydricha a Kaltenbrunnera a přitom se obohacovali. Stahnke sraštíl čelo. Možná chtěl něco říct, ale ovládl se. Tak či tak, jeho zamračený výraz roztál do pousmání, když říkal: „To je minulost, Hansi – mrtvá a pohřbená. Seyfert jen dělal svou práci, jako tisíce jiných.“

„Fajnovou práci dělal, to tedy ano,“ odsekl jsem.

Stahnke moji poznámku ignoroval a lhostejně pokračoval ve svém snažení. „Podařilo se mi shromáždit ty nejlepší z tvé staré jednotky,“ řekl. „Někteří byli pořád v Legii. Jiní vzali civilní zaměstnání. Několik drsných hochů přišlo z Francie a z Alžíru... dokonce i z Německa.“

„Vážně! To musejí být blázni.“

„Ne blázni, ale experti,“ opáčil.

„Jak do toho všeho pasují Amíci, Karle?“

Pomaloučku zakroužil hlavou, jako kdyby mě chtěl žertem pokárat. „Žil jsi na střeše světa příliš dlouho a ztratil jsi kontakt s realitou tady dole.“

„Ne tak docela. Dost jsem se naklel, když přišlo Dien Bien Phu, průměří a ztráta severních oblastí, za které jsme jako šílenci bojovali pět prokletých let, Karle. Jsou tam hroby mých nejlepších druhů.“

Přikývl a dodal ponuře: „Já vím: Bernard Eisner, Pfirstenhammer, Schenk... Ale od teď to bude lehčí. Území, které je třeba chránit, je menší. Kompaktnější. S každým kouskem, o který komunisté postoupí, jsou Amíci ochotnější spolupracovat. Už teď Washington financuje větší část války, která by jinak přivedla Francii ke státnímu bankrotu. Taky dostáváme skvělé zbraně. Nic z komunistických arzenálů se jim nevyrovná.“

„Což je, mám dojem, jediný pozitivní aspekt francouzského debaklu,“ poznamenal jsem ironicky.

„V jistém smyslu – ano,“ souhlasil Stahnke. „Pro Hanoj průměří nic neznamena. Pokud jde o rudé, ti podepisují mezinárodní dohody, jen aby si zajistili politické nebo ekonomické výhody.“

„A taky vojenské,“ uvedl jsem na pravou míru. „Legálně nebo ilegálně.“

„Ano, nejsou nijak vybíraví,“ poznamenal klidně můj hostitel. „Podpisy na Ženevských dohodách ještě neuschly, ale Ghiap už ořkává naši obranu na severu a podél hranic s Laosem a Kambodžou.“

„Ale pro svobodný svět jsou teď obě tyhle země svobodné a nezávislé.“

Stahnke vydal zvuk svědčící o tom, že ho to pobavilo, i když poněkud trpce. „Svobodné a nezávislé,“ opakoval pohrdavě. „Prince Souvanna Phouma ve Vientianu má naprostou svobodu poslouchat Otce Ho, stejně jako král Norodom Sihanuk v Kambodži.“

„Jinak by Hanoj povolila uzdu svým Rudým Khmerům a stoupcům Pathet Laa.“

Stahnke se tiše zasmál.

„Vidím, že jsem se zmyšlil, Hansi. Kontakt s realitou jsi neztratil.“

„Existují přece noviny a taky jsem poslouchal rozhlas, včetně Rádía Moskva.“

Následovala krátká přestávka. Upíjeli jsme pivo.

Pak Stahnke položil korbek, naklonil se blíž a vemlouvavě řekl: „Ty důvěrně znáš tuhle zem i její lid, Hansi. Znáš Thajce, Meosy,

horské kmeny. Taky znáš nepřítele, znáš ho lépe, než kdokoli jiný... Teď si říkají Vietkong.“

„Vietminh, Vietkong... v tom není žádný rozdíl. To první znamená vietnamský lid, to druhé vietnamští komunisté. Je to ta samá vojenská jednotka.“

„Ale jistý rozdíl tu je,“ namítl Stahnke. „Něco, co bys měl mít pořád na paměti. Příslušníci Vietkongu jsou disciplinovaní a oddaní, vždycky připravení obětovat se za Ho Či Mina a jeho Komunistickou stranu. Podle čínských zkušeností jsou teď guerilly rozděleny na tříčlenné buňky, aby se usnadnilo naočkování marxistických názorů a vojenský výcvik. V podstatě je to jako žít pod neustálým dohledem čtyř kritických očí. Nikdo nemůže vypustit jediné slovo, nebo cokoli udělat, aniž by nebyl okamžitě informován příslušný politruk, a ten zas udělá všechno pro to, aby proměnil daného jedinice v perfektní smrtící nástroj strany.“

„Stejně jako to bývalo v naší SS.“

„Hele! Neříkej mi, že se z tebe stal antinacista!“ zahřímal Stahnke, ale v jeho hlase byl znát jen slabý náznak pokárání.

„No, no,“ zachichotal jsem se. „Copak to není pravda? Vietkong je připraven rozpoutat válečný požár v jihovýchodní Asii pro Ho Či Mina a Komunistickou stranu. My jsme spálili půlku světa pro Hitlera a Nacionálně socialistickou stranu... Jaký je v tom rozdíl?“

Moje srovnání vyznělo naprázdno.

Můj hostitel rozvážně řekl: „Rozdíl je v tom, že pro jednou v dějinách jsme na správné straně, Hansi.“

„Zajímalo by mě, co by na to řekli Němci v sovětské zóně.“

Nastala významná odmlka, plná nevyřčených myšlenek. Vyprázdnil jsem svůj půllitr a opřel jsem se v očekávání o opěradlo křesla.

Stahnke pokračoval: „Následující měsíce budou pro saigonskou vládu kritické. Jak asi víš, Francouzi tuhle zem postupně opouštějí a Diem není připravený čelit Hanoji sám. Tohle přechodné období patrně podpoří zvýšenou teroristickou aktivitu. Bylo by potřeba na to vzít Vietkongu chuť, a nikdo by to neuměl líp než ty, Hansi... Co bys řekl dalšímu krátkému tažení proti nim?“

„Jak krátkému?“

„Dva roky... nanejvýš dva a půl,“ odpověděl a oči se mu rozzářily. „Začínal bys v hodnosti kapitána. Všechny by vás čekalo povýšení a spousta přídavek k pravidelnému platu.“

„Na odškodnění za takové masové šilenství by měla být skutečně spousta přídavek, Karle.“

Spokojeně se zasmál. „Pro začátek tři tisíce amerických dolarů pro tebe a Schulze – samozřejmě měsíčně. Dva tisíce pro ostatní veterány. Patnáct set pro *Mannschaft*.“

„Nepřátelské kulky nezasahují diferencovaně podle výše platu, Karle. Chci stejnou částku pro celý tým – řekněme dva tisíce pět set.“

„To se jistě dá zařídit.“

„Co ještě dostaneme?“

„Prémii pět tisíc a zvýšené výslužné.“

„Pro ty, co přežijí,“ doplnil jsem jeho větu.

Pokrčil rameny. „Žádná válka není bez obětí, Hansi,“ řekl klidně. „Taky budeš mít spoustu kořisti.“

„Koho by zajímal místní brak?“

„Omyl! Dneska vietkongské jednotky cestují s plukovními pokladnicemi plnými peněz.“

„Když to říkáš ...“

„Cokoli bys našel po boji, bude tvoje.“

Po chvíli jsem se zeptal: „Pověz mi, Karle – kdo stojí za tímhle naším opětným povoláním do služby?“

„Tvůj dřívější šéf, Simon Houssong.“

„Plukovník Houssong? Myslel jsem, že je ve výslužbě.“

„Po Dien Bien Phu ho znovu povolali.“

„Po katastrofě, kterou předvídal šest měsíců předtím, než nastala.“

„Právě proto ho nejspíš znovu aktivovali – teď jako generálporučík.“

„To rád slyším. Jeho povýšení přišlo hodně opožděně. Možná proto, že rozumí místní problematice.“

„Houssong je tvůj upřímný obdivovatel, Hansi.“

„Mám o něm stejné mínění. Jaký projekt mají tedy na mysli?“

„Nezávislou jednotku pod tvým výhradním velením, Hansi. Pod krycím jménem *Task Force-G*.“

„Předpokládám, že to *G* znamená *German*, německý.“

„Pravděpodobně.“

Tázavě jsem se na něj zadíval. „Budu mít volnou ruku?“

„Absolutně volnou. Tuhle otázku jsem čekal... No, tentokrát se ti do toho nebude nikdo plést. Budeš mít vlastní základnu, vlastní sklady zásob, vlastní transportní prostředky... Možná dokonce helikoptéry. Taky vlastní fondy.“

„A budu jednat jen s generálem Houssongem,“ dodal jsem neústupným tónem.

„Ano.“

„A žádné vměšování z Paříže, protože ti mají nadání udělat z obtížného nemožné.“

„Pokud jde o Paříž, tak dokonce nebudeš existovat, Hansi,“ odpověděl klidným tónem Stahnke. „Můžete nosit civil nebo uniformy – jakékoli uniformy, jen ne francouzské.“

„To mi vyhovuje. Mohli bychom jít za Rusy.“

Zasmál se. „Určitě. Můžete použít jakoukoli lest, jakou si vymyslíte, jenom se nenechte chytit.“

„Schovat si poslední kulku pro sebe bylo vždy jedno z desatera našich příkázání.“

„No, jenom ji nepoužijte.“ Napřáhl ruku. „*Abgemacht?*“

„Než cokoli podepíšu, chtěl bych se setkat s Houssongem.“

„A já bych chtěl vidět Giapovu tvář, až zjistí, že ti zatracení Němci jsou zpátky,“ rozchechtal se Stahnke. „No, tři sta mužů není žádná velká vojenská síla, ale jsou to veteráni a specialisté. Agresivní, útočná sorta.“

„Dobře. Jenom od nás nečekej, že změním průběh války.“

„Jediné, co musíte udělat, je donutit komunisty, aby za každý metr půdy, které se zmocní, zaplatili hodně vysokou cenu. Možná Moskva a Peking jednou zjistí, že Otec Ho je špatná investice. Ivan nemá peníze na to, aby financoval lokální války po celém světě.“

Zasmál jsem se na zdvořilý protest. „Neměl bys předstírat naivitu, Karle. Víš stejně dobře jako já, že vyvolávat mezinárodní nepokoje je pro Moskvu vždycky na prvním místě. Národní prosperita má jen druhotný význam. Utáhnou opasky doma a pořád budou vyrábět kanóny, ať to stojí, co to stojí. Žádný marxistický režim nemůže přežít beze zbraní a pokojný svět revolučním cílům neposlouží.“

Stahnke s příkývnutím moji úvahu odsouhlasil a pak se rozjařeně dal do popisování výhod nastávající americké pomoci: ultramoderní zbraně, vojenská letadla, ničivé bomby, přesné smrtící rakety, případná podpora Šestou flotilou a možnost, že Strýček Sam vyšle vlastní vojenské jednotky.

Okamžitě jsem vyjádřil silnou pochybnost o této poslední možnosti. „Strýček Sam se stěží ujme ztracené věci,“ podotkl jsem suše. „Rád své války vyhrává.“

„*Merde alors, Hans*, Amíci dali na pamětnou Japoncům. Neříkej mi, že by nedokázali zvládnout tu vietkongskou chátu.“

„Jistě by mohli, a nejspíš za pár týdnů,“ odpověděl jsem s pře-

svědčením. „Pokud by dovolili některým ze svých zkušených generálů vést válku tak, jak to oni pokládají za nezbytné. Strýček Sam má své Rommely a Guderiany, ale bohužel i své Führery a Keitely, aby je brzdili. Když ti generálové předloží plán vedoucí k vítězství, odmítnou ho slabošští civilisté, většinou z nichž je naprosto jedno, co se děje na druhém konci světa. Pro ně je Vietnam zapomenuté místo, nějakých tisíc mil od civilizace. Pamatuješ, co se stalo v Koreji? Já jsem pořád přesvědčený, že MacArthur mohl čínskou intervenci zastavit a zabezpečit Korejcům svobodu.“

„Jistě, Hansi – kdyby použili atomovou bombu.“

„Stačila by pouhá hrozba, že ji použijí,“ prohlásil jsem. „*Merde aux yeux*, Karle – když s ní nejsou ani připraveni pohrozit, tak proč utráceli peníze na její výrobu? Pokud vím, zbraně se vyrábějí proto, aby byly použity.“ Rezignovaně jsem mávl rukou. „Válku nemůžeš vyhrát neustálým ustupováním. Ale to je všechno, co velké západní demokracie tváří v tvář agresi vždycky dělaly. Ústup! Demokracie může být velmi příjemný společenský systém v době světového míru, ale která demokracie kdy přežila výzvu mocných diktatur? Jejich seznam můžeme začít starověkými Athénami a ukončit Francií.“

„Amerika je dostatečně silná, aby komunismus zastavila,“ namítl můj hostitel.

Zavrtěl jsem hlavou. „Není, když ji v každém důležitém rozhodnutí nepodpoří její spojenci – což je něco, co by nikdy neudělali.“

„Proč ne?“

„Protože podporovat Washington by pošramotilo jejich národní důstojnost, takže to neudělají, i když si uvědomují, že dělají chybu. Amerika je nejmocnější stát světa a okatě ignorovat silného je výsadou slabých. Slabým to poskytuje iluzi síly. Spojenci Strýčka Sama také nemusí být jeho přáteli. Spojenectví se rodí ze strachu a ne z přátelství.“

Stahnke na mne zíral, celý zmatený. „Proboha, Hansi – ty už nevěříš, že se komunismus dá zastavit?“

„Když chceš zarazit komunismus, musí být nejdřív eliminován vnitřní nepřítel. Ty marxistické strany svobodného světa, které s k marxismu otevřeně hlásí, i ty, které to zakrývají. Jejich organizace maskující svou pravou činnost, jejich tisk, polovojskové skupiny, propagandistická centra a finanční zdroje. Protože během války by byli věrní nepříteli a v době míru by mohli svými pouličními demonstracemi a novinovými sloupky způsobit větší škody než dělostřelecké granáty jedné divize Rudé armády v době války.“

Položil ruku na moji, aby mě zarazil. „*O, du lieber Gott*,“ vykřikl zertem. „Z tebe se stal pesimista.“

„Jen se snažím být důsledný,“ odpověděl jsem a vstal jsem z křesla. „Ale než odejdu, řekni mi ještě jedno, Karle. Jaká je v tom všem tvoje role?“

Stahnke rozhodil ruce. „Absolutně žádná. Jsem jen třetí strana, jen mě požádali, abych tě kontaktoval, nejspíš protože jsem také Němec. I když, kdybys náhodou narazil na nějakou užitečnou informaci, nebo zajal někoho, kdo ji může poskytnout, ocenil bych tvoji spolupráci, Hansi.“

„Jestli chytíme nějakého vysokého komoušského funkcionáře, budeš první, kdo ho bude vyslyšet,“ odpověděl jsem.

„Vulkanizovat,“ opravil mě s úšklebkem; použil starý gestapácký slangový výraz pro výslech třetího stupně.

Setkání dobrých přátel a druhů ve zbrani z mnoha minulých bojů bylo plné radosti. Pivo a víno tekly proudem a vyprávěly se nesčetné příběhy, provázené ovacemi i smíchem. Schulze, Riedl, Krebitz a jiní z *Alte Garde* byli připraveni zamluvit si místo v pekle, když já udělám totéž; ne pro hodnotu, ne pro peníze, nebo aby bojovali proti komunismu – spíše aby oživilí ducha starého *Kameradenschaft*, nebo jak v dobré náladě poznamenal Krebitz: „Abychom se pravidelným fyzickým cvičením zbavili našich pivních mozolů, tuku a svalových bolestí.“ Jistě použiji jen mírný výraz, když řeknu, že jsme si setkání po tak dlouhé době skutečně užili.

Vyhlídka na to, že budeme nezávislé komando *pro forma* ve službách jihovietnamské vlády, vychýlila jazýček vah směrem k našemu souhlasu. K našemu dodatečnému potěšení, projevenému hromovým voláním hurá a mohutnými ovacemi, jsme se také setkali se dvěma velmi milými společníky: Erich a Riedl s sebou přivedli své ženy, Suoi a Noi, které „neměly chuť zůstat doma, aby utíraly prach z nábytku a myly nádobí.“

„Hlásíme se, pane veliteli!“ pozdravila mě se zářivým úsměvem Suoi a políbila mě na obě tváře. Byla hezčí, než kdykoli předtím.

„Snad neuvažujete o tom, že se dáte znovu naverbovat?“ zeptal jsem se škádlivě.

„To zcela jistě uděláme!“ prohlásila rezolutně.

Noi dodala: „Nemáme děti, o které bychom se musely starat.“

„Kromě vašich manželů,“ šlehl si Riedl.

„Právě proto jsme se rozhodly jít s vámi,“ řekla Suoi a vzala Eri-cha za ruku.

„Kde máte své staré polní uniformy?“

„Necháme si ušít nové. Elegančnější.“

Krebitz se tiše zasmál. „No, jsem si jistý, že odstřelovači Vietkon-gu to ocení.“

Suoi na něj vyplázla jazyk. „Kšá, ty starý himalájský medvěde... S odstřelovači jsme se už setkaly.“ Poplácala Rudolfa po mírně vystupujícím břiše. „Ostatně, ty pro odstřelovače představuješ lepší cíl.“

Krebitz je obě sevřel do své medvědí náruče. „Rád vás vidím, děvčata.“

„Uvidíš nás dost a dost, Rudolfe.“

S předstíranou autoritou jsem zasáhl: „Smím veselé společnosti připomenout, že jsem ještě nedal svůj souhlas?“

Suoi se prudce otočila, sevřené pěsti pevně vtiskla do svých útlých boků, svraštila obočí a tónem vyjadřujícím obrovskou neústupnost odpověděla: „Jen si zkus nesouhlasit!“

Erich vybuchl do celé kaskády smíchu. „Radši by ses měl vzdát pokusů Suoi zastavit, Hansi,“ zaduněl. „Pokusel jsem se o to tři roky. Naprosto jsem selhal. V Nové Kaledonii trvala na tom, že půjde s námi, když jsme si to šli vyřídit s bandou lupičů a vrahů.“

„A Noi má diplom chirurgické sestry,“ vložil se do toho Riedl. „Asistovala při těžkých operacích a Kurtovi může skutečně pomoci.“

Pochopitelně, že Zeisl, vojenský lékař, plně souhlasil. Přijal jsem Suoi a Noi do stavu, a s tím jsem i oživil svůj starý problém: jejich bezpečí.

Následující den jsme šli na schůzku s generálporučíkem Housongem. Přijal nás srdečně a neformálně, položil nám pár otázek o událostech posledních dvou let a pak hned přešel k věci.

„Vaše nadcházející úloha bude odlišná od té předešlé,“ začal. „Za prvé, nebudete mít ani Legii, ani letectvo na palebnou podporu a zásobování, Wagemüllere. Oficiálně budete ve službách saigonského režimu – poněkud nejisté vlády s armádou neuzkusených nováčků, neschopnou poskytnout vám žádnou skutečnou podporu. Dokud jsme ještě tady, půjde všechno hladčeji, ale Legie brzy z Indočíny odejde, s výjimkou malého expedičního sboru určeného k ochraně vládních zařízení a francouzského majetku. Později se

můžete spoléhat na to, co berete s sebou a co vezmete nepříteli, ale nikdy se nespolehejte na to, co vám slíbí místní. Zvláště ne, když půjde o spolupráci s jihovietnamskou armádou, kterou jsme s pramalým úspěchem vybavovali a cvičili tolik let.“

„To jsou vážně tak špatní, generále?“ zeptal se Schulze.

„Horší!“ téměř zařval generál Houssong. „V napjaté situaci by mohli odmítnout bojovat, nebo prostě opustit postavení a masově vzít do zaječích. Říkám vám to proto, abyste měli jasný obraz o situaci. Od místních činitelů nejspíš uslyšíte nadšenější informace.“

„Ach, na to jsme naprosto připraveni, generále,“ odvážil jsem se s úsměvem říci. „Už jsme místní jednotky viděli v akci. S výjimkou několika vynikajících jednotlivců na mne to, co jsem viděl, málokdy udělalo dojem.“

„To vám věřím,“ přikývl Houssong. „místní armáda nikdy nebyla spolehlivá ani solidní, ale od rozdělení země se doslova rozpadá. Jediní mladí muži, kteří uposlechnou Diemovu výzvu k mobilizaci, jsou ti, co si mohou dovolit zaplatit padesát tisíc piastrů a koupit si tak výjimku z vojenské služby. Jen vysokoškoláci a synové z bohatých rodin vstupují do armády dobrovolně, protože se brzy stanou důstojníky a dostanou výhodné posty. I když se to může zdát neuvěřitelné, ze sta tisíc povolávacích rozkazů je jen okolo osmi tisíc splněno. Ta armáda má třicet čtyři tisíc dezertérů. Počet mužů pohřešovaných v boji je šestkrát větší než počet mrtvých a raněných. Ti nezvěstní prostě šli domů.“

Byl to chmurný obraz, ale v jistém smyslu jsem místní nedostatek nadšení chápal. Proč by vietnamský voják měl obětovat život za císaře Bao Daie? Nebo za rodinu Nho Dinh? Za moderní mandaríny, velkostatkáře, kteří neměřili své pozemky v akrech, ale v desítkách čtverečních kilometrů? Nebo zemřít pro provinciální guvernéry a správce, jejichž jedinou starostí bylo obohatit se, dokud sedí blízko rohu hojnosti? Co se dalo čekat od poručíků a kapitánů, kteří získali hodnost pomocí dobrých rodinných vazeb a kteří se stanou majory a plukovníky během dvou let?

„Mějte se na pozoru, Wagemüllere,“ pokračoval Houssong. „Až tu nebudeme, budete moci počítat s tím, co právě máte, ale nikdy s tím, co byste měli dostat.“

„A co saigonští generálové?“ zeptal jsem se, ale víceméně jsem tušil, co mi Houssong odpoví.

„Excelují v kreslení rudých a zelených šipčiček na operačních mapách...“

„A v přesouvání imaginárních pluků – ve skutečnosti jen praporů nebo ještě menších jednotek – proti atraktivním nepřátelským cílům, které tam už nejsou.“ Nemohl jsem se zdržet, abych nepokračoval v kursu Houssongových myšlenek.

„Přesně. Místní štábní důstojníci žijí v luxusních vilách, jezdí v Cadillacech a lincolnech a jejich odpor vůči komunismu je živěn jenom výhodami života v kapitalistickém systému: vyznamenání, peníze a ženy. Plukovníci a majori falšují potravinové lístky jednotek, a potraviny a platy pro celé fiktivní pluky jdou do jejich kapes. Pár čestných a oddaných důstojníků je posíláno velet nějaké zapomenuté základně, jen aby byli Vietkongem zabiti co možná nejdříve.“

Po krátké pauze jsem se zeptal: „Generále Houssongu, můžu se zeptat, proč jste souhlasil s opětným povoláním do služby?“

„Proč se ptáte?“

„Protože jste člověk, který rád své bitvy vyhrává.“

„Každý generál rád vyhrává své bitvy,“ odpověděl. Pak na mne mrknul a dodal: „Přijal jsem nový úkol jen proto, že můžu pracovat s vámi a vaším týmem, Wagemüllere – což znamená vyhrávat své bitvy.“

„Je mi velkou ctí, generále. Pokusíme se vás nezklamat.“

„Měli byste se pokusit nezklamat sami sebe. Předpokládám, že už víte, že nebudete operovat ve francouzských uniformách,“ pokračoval Houssong a přešel tak k praktickým aspektům naší budoucnosti. „Spíš v uniformách do džungle bez označení pluku a bez odznaků. Vlastně byste měli nosit černé vietkongské oblečení, když se budete pohybovat v lesích.“

„Přesně to mám v úmyslu, *mon général*.“

„Ve vaší válce bude hrát hlavní roli důvtip a vynalézavost,“ pokračoval. „Partyzánské metody proti partyzánům. Bojujte tak, jak to máte nejraději. Stanovte si vlastní pravidla. Diemův režim není svázán omezeními zavedenými ve francouzských ozbrojených silách. Můžete použít jakoukoli zbraň nebo metodu. Nikdo nebude vaše činy zpochybňovat, je to jen věc vašeho svědomí.“

„Nebo tribunálu v Hanoji!“ zavtipkoval Schulze.

Houssong zakroutil hlavou. „*Ma foi*, Schulze, nedopusťte, aby se to někdy přihodilo.“

„Nebojte se, pane. Držíme dlouhý rekord v přežití ve Vietnamu. Bude to dobrý boj, nespoutaný konvencemi.“

„Nezapomeňte, že to samé se dá říct o Vietkongu.“

Krebitz pokrčil rameny. „Co na tom, generále? Konvence nebo ne, Otec Ho by nás pověsil tak jako tak.“

„V každé vesnici jednou,“ zavtipkoval Erich. „Pomalů.“

Generál Houssong se spokojeně zasmál. Pak začal hovořit o našich operačních zónách, které přesahovaly hranice do Kambodže a do Laosu. „Legie nesměla mezinárodní hranice překročit. *Task Force-G* to udělat může, může zasáhnout Vietkong tam, kde to Hanoj nejméně očekává, možná přímo na Ho Či Minově stezce. Místní ozbrojené síly vám pravděpodobně půjdou z cesty. Musí žít s partyzány, ale z bojechtivosti Hanoje nemají valnou radost.“

„A co takhle pár pěkných nájezdů do Severního Vietnamu, generále?“ navrhl neformálně Erich.

Generálovo obočí se zvedlo. „Všechno záleží na vašem rozhodnutí, pánové. Pokud to budete považovat za proveditelné a budete si myslet, že to zvládnete – přijďte s dobrým plánem, jako byly vaše nájezdy do Číny koncem čtyřicátých let.“

Byli jsme šťastní, že budeme pracovat s generálem Houssongem a vést ten druh války, kterého jsme si ve Vietnamu cenili. Žádná pravidla. Žádné omezení. Žádné konvence. Žádné výtky. Vraťte se s výsledky, a nikdo se vás nebude na nic ptát. Ve válce s teroristy to bylo jediné přijatelné pravidlo.

Udeřte v jejich doupěti. Použijte každou dostupnou lest či zbraň. Neberte zajatce, které by nějaký zbabělý nebo terorizovaný činitel hned druhý den propustil, takže ti vrazi by mohli znovu zabít. Válka s teroristy musí být totální válka. Zarytí teroristé jsou profesionální vrazi, kteří se už dávno zbavili posledních pozůstatků lidskosti a kteří by chladnokrevně povraždili dvacítku nevinných kolemstojících, jen aby zabili jednoho z řady. Vyhlídka na uvěznění je ani neodstraší, ani neumírní, protože jsou přesvědčeni, že jejich společníci na svobodě je z vězení dostanou buď silou, nebo vydíráním, nebo dalším terorem.

A na tomto místě bych chtěl dodat, že naše uctívání a přísně dodržovaná totální válka v sobě nezbytně nezahrnovala jako vedlejší činnost zabíjení civilistů. Když jsme popravili pochytané partyzány, nikdy jsme nesháněli jejich rodiče, ženy a děti, aby s nimi sdíleli stejný osud – pokud ovšem nebyli chyceni s puškou v ruce, nebo při sabotáži nebo vraždě. Vzpomínám na Alexejevu Makarovou, ruskou ženu z Žitomiru, křehkou, nesmělou, s jemným hlasem, která ve dne pracovala v naší kuchyni; v noci to byla důmyslná partyzánská velitelka, která vlastníma rukama popravila třicet německých zajatců.

Propagandou zpracovaní komunisté jsou zvláštní bytosti, které nezapadají do žádného logicky ustaveného vzorce chování.

„Nečeká se od vás, že s třemi sty mužů vyhraje válku,“ uzavřel generál Houssong. „*Alors, Wagemüllere*, jen žádnou zbytečnou statečnost nebo riskování. Škodte Vietkongu tolik, kolik budete moci, ale bezpečně, tak, abyste uchránil své muže i sebe.“

Strávil jsem týden tím, že jsem se seznamoval s nováčky *Task Force-G*. Erich a Riedl zorganizovali v armádní jídelně neformální oslavu. Pozval jsem také Karla Stahnkeho, za prvé protože byl chodící encyklopedie jmen, míst a událostí druhé světové války, a za druhé kvůli jeho zvláštní schopnosti odhalit nesrovnalosti v přesvědčivých pohádkách, kterými by se někteří odhodlaní chlapíci mohli pokusit zlepšit své „sociální postavení“.

Mezi rekruty byl bývalý *Untersturmführer SS*, jistý Gerhart Seyfert, vychytralé individuum s krátkým tlustým nosem, drobnýma, hluboko vsazenýma očima a s upovídanou náturou. Určitě nebyl typický árijec a nejspíš protože byl naštvaný, že se nenarodil vysoký, blondatý a modrooký, jak by správní Teutoni měli být, byl ještě větší antisemita a rasista, než býval Dr. Goebbels. To se ví, že dokonce říkal Severoafričanům „špinavý Židi“ nebo přinejlepším „*Verfluchte Zigeuner*“ – „zatracení cikáni“ – a o Senegalcích mluvil jako o „ňam-ňam kanibalech.“

Naše averze vůči Seyfertovi začala, když nás navštívil poručík Bernard Berger, pobočník generála Houssonga. Věděli jsme, že Berger je Žid. Dokonce nosil kolem krku malou Davidovu hvězdu. Nám na tom nezáleželo. Už dávno jsme si uvědomili, že náboženská a rasová diskriminace je dokonalá pitomost. Poručík byl velice příjemný člověk a cokoli nám slíbil, vždycky do puntíku splnil. Dověděl jsem se, že Bergerova rodina byla povražděna v koncentračním táboře Bergen Belsen, přesto ho ani jeho smutné vzpomínky nepřivedly k tomu, aby dal najevo pohrdání – nám, dřívějším důstojníkům SS, které by mohl považovat za nepřimo odpovědné za smrt svých rodičů a milionů jiných Židů. Pouze jednou se Berger zmínil o tom, že někteří fanatičtí nacisté slouží v Syrské armádě – fakt, který jsme sami znali. Jak Schulze, tak Krebitz dostali z Damašku a Káhiry lákavé nabídky, které odmítli. Krebitz prostě neměl chuť pomáhat Arabům zabíjet další nešťastníky a podle Schulze pracovat pro Arabů, aby se rovnalo sloužit Moskvě, a komunismus byl pro něj horší než mor. Podle mnoha drobných poznámek jsem poznal, že Ericha sku-

tečně ohromila izraelská rezolutní obrana a následné vítězství v roce 1948, i když si to nechával pro sebe.

Když poručík Berger odešel, informoval jsem mužstvo o podstatě naší diskuse ohledně plánů akce. Gerhart Seyfert se informace zúčastnil. Jeho pozornost zaujalo Bergerovo jméno a tvář.

„Poručík Bernard Berger.“ Vyslovil to jméno pomalu a s rozvahou a zašklebil se. „To mi zní jako Žid“ – použil ukrajinský název, neřekl „Jude“.

Riedl ho plácl do zad a blahosklonně prohlásil: „Židovský problém byl pohřben s tvým starým kámošou Kaltenbrunnerem, když ho v šestačtyřicátém pověsili, Gerharte.“

Erich rychle dodal: „My víme, že jsi měl dost velký podíl na *Judenfrage*, zvlášť na jejím konečném řešení.“

Nechtěl jsem, aby se situace zhoršila, a tak jsem je přerušil. „Myslím, že byste měli tohle téma opustit a nechat Židy být.“

Seyfert stáhl rty a zvedl ramena. „Co na tom záleží. Řekl bych, že dostatečně zaplatili za všechno, minulé i budoucí.“

Způsob, jakým to řekl, nadzvedl Ericha. „Židi?“ vykřikl. „Za co zaplatili? Za své ohavné zločiny proti Třetí říši?“

„To nás přece učili, ne?“ kontroval Seyfert. „Někteří lidé mohou své přesvědčení změnit. Já ne. Jen se ti divím, protože jsi chodil do stejné školy, spolu s kapitánem Wagemüllerem.“

Otočil jsem se k němu a řekl dost ledově: „Mýlíš se, *Kamerad*. My jsme chodili do školy v Bad Tölz a ne v Treblince nebo Babim Jaru.“

To, jak jsem zdůraznil rozdíl mezi výcvikovou školou bojových jednotek SS a nechvalně známými místy masového vyhlazování, přimělo Ericha k tomu, že stáhl rty a přikývl.

„Jedno by sis měl zapamatovat,“ pokračoval jsem. „Na rozdíl od toho, v co věříš ty, my nejsme vůbec hrdí na proslulý způsob, jakým přispěla ta tvoje *Einsatzkommandos* k válce v Rusku.“

Seyfert zdvihl bradu. Pokusil se postavit na odpor a útok odrazit protiútokem. „Byl jsi s SS v Polsku a v Rusku, veliteli. To jsi nikdy nezabil jediného Žida?“ řekl pochybovačně a přitom se s nevalným výsledkem pokusil o škodolibý pohled.

„Jasně, že jsem zabil, když ten Žid zrovna nepřetržitě páčil z pušky, nebo byl chycen s partyzány. Ale když jsem chytil a vyslýchal partyzány, to se ví, že jsem se ptal na rozmístění sovětských jednotek, a ne na rasu a náboženství.“

Pak mi skočil do řeči Schulze: „A já jsem býval velitel tanku, *Herr Seyfert*,“ řekl opovržlivě. „Zastavil jsem dvacet devět tanků T-34,

a zneškodnil víc než padesát děl. Ztratil jsem šest tanků a dvakrát jsem byl raněn. Dostal jsem dva Železné kříže – něco, co se nerozdává chlapíkům kolem pecí v koncentráku.“

Jeho sardonická slova a důrazné „Herr“, které odpovídá civilnímu stavu personálu *Einsatzkommando*, který měli, přestože nosili uniformy SS, dosáhly žádaného efektu. Schulzův hořký sarkasmus otrásl Seyfertovým egem. „Pece v koncentračních táborech,“ odpověděl podrážděně. „To vážně věříš tomu propagandistickému žvástu? Zastřelili jsme pár tisíc Židů – všichni to byli partyzáni a sabotéři...“

„Partyzáni a sabotéři?“ zarazil ho Erich. „Sedmdesátileté matrony a pětiletá děcka. No tak, Gerharte, vždyť těm kravinám sám nevěříš. V létě dvačtyřicátého, když jsem byl krátce hospitalizován v Rize, jsem byl náhodou na stejném pokoji s jedním ze *Standartenführerů* generála Heinze Josta. Rozjařeně se přede mnou vychloubal, že v únoru jeho skupina zlikvidovala tři sta tisíc Židů. Existovaly čtyři podobné skupiny hrdlořezů a pokud si správně vzpomínám, ty jsi patřil k *Einsatzgruppe C*. Vaše skóre bylo těsně pod stovkou tisíc – řekněme – neozbrojených civilistů. Ale teď jsi mezi skutečnými vojáky, kteří nesloužili *Vaterlandu* plněním masových hrobů. Pravděpodobně jsme tu válku prohráli kvůli těm Židům, které jste povraždili, tak příště prostě drž hubu.“

Když musel čelit podrážděnému nesouhlasu ze všech stran, začal se Seyfert trapně vytáčet. „Jen jsem poslouchal rozkazy.“ Držel se tohoto nejzastšího argumentu, ten ale Erich odmítl ledabylým mávnutím ruky.

„Ach, to jsme dělali všichni,“ poznamenal s posměšným odfrknutím. „Poslouchali rozkazy ... dokonce i ty stupidní.“

Později, když jsme byli sami, mi Erich řekl: „S tím chlápkem, Seyfertem, něco nehraje, Hansi. Dokonce tady, v zatraceném Vietnamu, se pokouší být nacističtější než Hitler, a já si lámou hlavu proč.“

Během naší služby v Cizinecké legii byl v našem mužstvu ještě jeden židožrout, o kterém jsem psal v *Đábelské gardě*: bývalý příslušník SS Franz Stadler, který svůj záslužný služební záznam získal u pohřebních hranic a pecí ženského koncentračního tábora Ravensbrück. Byl to bývalý příslušník SA a později trestanec, odsouzený za znásilnění dvanáctileté dívky. Pak byl na Heydrichův rozkaz propuštěn a jako spolehlivá osoba dostal práci v koncentráku. V jakékoli válečné *SS Kampfgruppe* na frontě by byl Stadler považován

za zbabělého bastarda. V našem Praporu zatracenců vedl v podstatě osamělý život.

První dny u nás, když byl ještě přesvědčený, že má mezi námi – jak si myslel – zatvrzelými nacisty mnoho oddaných posluchačů, se Stadler chlubil různými svými statečnými činy v koncentračním táboře. Na nikoho tím dojem neudělal, naopak každého znechutil. Popisoval své neselhávající metody likvidace židovských „kurev“ po stovkách a v co nejkratší době, tak aby se zachovaly užitečné části, jako vlasy na vycpání matrací, tuk na výrobu průmyslového maziva a zlaté zuby.

„Srovnali jsme je do řady jednu těsně za druhou, tak aby jediná kulka složila tři nebo čtyři ty děvky – ha, ha,“ pochichtával se. „Byl rozkaz šetřit kulkami pro frontu ... Mladé a hezké jsme nejdřív vošukali, aby nešly za Mojžíšem bez trochy zábavy.“

Avšak muži z mého praporu byli zocelení vojáci, kteří prošli pro *Führera* a *Vaterland* peklem a pro které byly Himmlerovy koncentráky odporné svinstvo. Po tom, co dostal přezdívku *Krematorium Schwein* a *Kindschaendler* – prznitel dětí – Stadler zmlknul. A když byla nějaká zvlášť nebezpečná mise, Erich zajistil, aby ji Stadler neproměškal. „Byl u SS tři roky a nepřičichl si k jinému střelnému prachu než svému vlastnímu,“ říkával můj přítel. „Jen ať pozná, že nepřátelský prach voní stejně.“

Franze Stadlera zabil Vietminh u Dangh-khe, blízko čínské hranice. Pohřbili jsme ho, ale bez čestné salvy. Takovou poctu si nezasloužil.

I když se to může zdát divné, nebyli jsme slepě nadšení vším, co Němci dělali před a během druhé světové války.

2. OPERACE THOR

Polední slunce nám žhnulo nad hlavami s palčivou drsností a ani silný vítr nedokázal zmenšit dusné vedro, i když zvedal prach, který stačil zastřít výhled na chatrče a sousedící rýžová pole a donutil nás chránit si ústa lněnými šátky a nosit ochranné brýle. Napjaté tváře mých vojáků se leskly potem. Byl jsem sám propocený skrz naskrz a dal bych cokoli za doušek vody z blízkého potoka, který tekł, jak jsme dobře věděli, v jasném výhledu vietkongských odstřelovačů.

Vesnice se zdála být mírumilovná, až zlověstně mírumilovná. V dohledu nebyli žádní dospělí muži, protože žádní muži ve věku, kdy mohli nosit zbraň, by v žádné vietkongské vesnici nezůstali. Dřina obdělávání polí a rýžových políček zbyla na malé děti, ženy a starší lidi.

Mladší ženy svazovaly stébla suché rýže; jiné oddělovaly zrna tlouky, zatímco staří muži a malé děti vršili snopy do kuželovitých stohů. Jinde skupinky vesničanů oddělovaly na širokých rohožích zrní od plev a malá děvčata ho přitom provívala velkými kulatými vějíři. V kalných stojatých vodách lenošili buvoli a v bambusových stájích se malí thajští koníci s chundelatou srstí krmili u koryt vyrobených z vydlabaných kmenů. Ta idylická scénérie by mohla inspirovat každého malíře venkovského života.

Když jsem s Schulzem, Krebitzem, Seppem Müllerem, Jostem Waldmanem a deseti členy komanda vešel do vesnice, nevěnovali nám domorodci téměř žádnou pozornost. Několik starších žen se přišlo posadit na nízké balkóny a sousední schody a polohlasně se bavilo. Shromáždila se skupinka dětí, které nás pozorovaly netečněma, zvědavýma nebo nepřátelskýma očima. Hrstka místních lidí,

kterých jsme se pokoušeli vypyávat, tvrdila, že o partyzánech a skrytých skladištích zbraní nebo potravin nic neví, a každý z nich, jakmile nám poskytl svou nevlídnou odpověď, hned odcupital pryč.

Erich na mne najednou promluvil německy: „*Mensch!* Tohle místo mi zavání extra velkým skladištěm Vietkongu. Cítím to každým pórem.“

Měl jsem stejný pocit a tak jsem, poněkud v rozpacích, řekl: „Divím se, proč by ho neměli bránit?“

Krebitz se tiše zasmál. „Ale oni ho brání, Hansi.“ Úplně mě šokoval. „Zrovna teď pozoruji pár opičáků s puškami.“

„Kde?“ zeptal jsem se nervózně.

„Neotáčej se moc rychle,“ varoval mě. „Jsou za hromadou pytlů u toho dlouhého domu na kůlech. Je tam taky kulomet, vedle studně, mezi tou dvojicí velkých hliněných nádob.“

Pootočil jsem se a pečlivě jsem si prohlížel jižní sektor vesnice, přitom jsem vůbec nevěnoval pozornost místům, která označil Krebitz. Schulze se k mé lživé hře připojil. „Už ten kulomet vidím.“ Mluvil mezi zuby a nedbale máchl rukou úplně jiným směrem. „Je to nejspíš starý ruský Gorjunov opatřený moderním optickým zaměřovačem – který ti opičáci nechali nezakrytý. Pableskuje!“

Krebitz s námi navenek nenuceně konverzoval a přitom nám označil další partyzány, ležící za různými nenápadnými objekty. Už když přišel do Indočíny, byl Krebitz obdivuhodný pozorovatel, později se toho hodně naučil o partyzánských tricích od Ghia Xuey, našeho výborného vietnamského průvodce koncem čtyřicátých let.

Sepp Müller zašeptal: „Pravděpodobně drží celý jižní sektor a mají nás jaksepatří palebně pokryté.“

„Zatím nejsme v žádném nebezpečí,“ odpověděl uklidňujícím tónem Krebitz.

Jost Waldman mu skočil do řeči. „Jak to myslíš, v žádném nebezpečí? Vždyť mohou každým okamžikem zahájit palbu.“

Krebitz se na něj otcovsky usmál. „Klídek, Joste. Nikdo střílet nebude.“

„Ty s nimi máš nějakou soukromou dohodu, nebo co?“

„Ti opičáci mají hned několik důvodů, proč nebyt netrpěliví,“ pokračoval Rudolf, nijak nevyvedený z klidu. „Za prvé, je nás jen patnáct a velitel té partyzánské bandy moc dobře ví, že se kousek dál v lesích skrývá větší jednotka. Než se rozhodne k nějaké akci, zjistí si její sílu. Za druhé, my pro něj zatím nepředstavujeme žádné nebezpečí. Za třetí, nezahájí boj, když je všude kolem tolik žen a dětí.“

Waldmann se krátce nervózně uchichtl. „Od kdy se partyzáni starají o ztráty mezi civilisty?“

Müller ho poplácal po rameni. „Starají se, pokud jsou ti civilisté jejich rodina a příbuzní,“ řekl s jistotou v hlase a vyvedl tím Josta z míry ještě víc.

„Odkud máš tu informaci?“ vyhrkl.

„Logická dedukce,“ vložil se do rozhovoru Erich. „Kdyby ses pět let pořád dokola honil za komoušema jako Rudolf, udělal by sis teď spoustu správných závěrů sám.“

Jost zakroutil hlavou.

„Šéf téhle jednotky Vietkongu je místní opičák, Joste,“ vysvětlil mu Rudolf, „a pokud nepostoupíme dál do vesnice, nebo nezačneme prohledávat ty chatrče, neukáže se.“ Přátelsky na Josta mrknul a pak dodal: „Ale když se najednou místní lidé začnou vytrácet, měl by ses okamžitě vrhnout do úkrytu.“

„Takže – co se bude dít teď?“ ptal se vytrvale Waldman, který pořád ještě vypadal zmateně. „Oni nezačnou, my nezačneme. Možná bychom měli vztyčit parlamentářskou vlajku a začít vyjednávat.“

Krebitz ukázal směrem ke mně a Erichovi. „Naši kapitáni vědí, co dělat,“ odpověděl. „Nejspíš si uděláme malý výlet, abychom ten proklatý vítr dostali do zadků místo do očí.“

Věděl jsem, jak to myslí. Ten silný vítr foukal z míst, kde si ti partyzáni zbudovali pozice. Krebitz chtěl opustit vesnici netknutou, stáhnout se do lesů a pak ji napadnout z jihu, aby Vietnamčiči dostávali větrem hnaný prach přímo do očí.

Malá, ale výborná taktická finta. Partyzáni neměli ochranné brýle a s pískem v očích by jim mohlo přijít zatěžko přesně střílet.

Bezstarostně mávající rukama a snažíce se vypadat co nejspokojeněji jsme odešli po polní cestě všem na očích až tam, kde se stáčela za kopeček, pak jsme se spojili s *Task Force-G*, utábořeným v lese. Krebitz svolal Julia Steinera, Waltra Winara a Gerharta Seyferta a odešli na průzkum jižních přístupů k vesnici.

Když jsem stručně seznámil Riedla a Stolze se situací, zeptal se Riedl zamyšleně: „Co když ti opičáci budou pro nás příliš silní, Hansi?“

Schulze vyloudil mazaný úsměv a odpověděl: „V tom případě, kamaráde, si laskavě vzpomeň, že jsme elitní jednotka a že dokážeme cokoli, dokonce i nemožné a ještě víc. Prostě se podle toho chovej.“

„Aber sicher, Herr Hauptmann,“ odpověděl Helmut rozhodně.

„Měl jsem si vzpomenout na ty hovadiny o elitní jednotce.“ A začal na nápěv Tří malých prasátek zpívat jednu ze svých směšných rýmováček.

Kdo se táty Ho bojí,
táta Ho, táta Ho,
je jen strašák do zelí,
starej táta Ho.

Dozpíval a obrátil se k Erichovi. „Co když ti opičáci mají přesilu tak pět na jednoho? Doufám, že pak přijdeš s nějakým dobrým trikem, jak je zblbnout, aby prohráli.“

„Ne, kamaráde. Při takovém poměru je zblajzneme k snídani. Teprve kdyby byla jejich přesila větší, začneme možná myslet na triky.“

Po pěšince přiběhl Sepp Müller, ochranné brýle měl vysunuté na předeek polní čapky. „Právě jsme odkrouhli pár místních, co se k nám pokoušeli připlížit,“ hlásil udýchaně.

„Partyzáni?“

„Děvčata z vesnice.“

Schulze mávl ledabyle rukou a pohrdavě řekl: „Tak to jim klidně můžeš říkat Vietkong... Celá tahle zatracená vesnice je Vietkong. Vycítím to na kilometr proti větru.“

„Výrazíme,“ navrhl jsem.

Stáhli jsme se, neustále pod krytím, až tam, kde na vyvýšeném území pokrytém vysokými křovisky končila rýžová pole. Pak komando, skryté před nepřátelskými zraky, provedlo devadesátistupňový obrat a pokračovalo po imaginárním obvodu půlkruhu až tam, kde jsme chtěli být – dobrých jeden a půl kilometru jižně od vesnice. Tam jsme se setkali s Krebitzem. Řekl mi, že terén jižně od vesnice poskytuje dobré krytí a že partyzáni jsou pořád obráceni k severu. Odhadoval, že tam jsou asi dvě stovky vietkongských bojovníků, ale neodvážil se tipovat, kolik civilistů by se k nim mohlo přidat, až boj propukne. Poměr sil byl dva ku jednomu, „slušná fuška“, jak se vyjádřil Schulze.

Krebitz se rozhodl postoupit a obsadit kopeček za vesnicí, odkud by jeho odstřelovači mohli lehce zasáhnout obsluhu minometů a kulometů a také mnohé špatně se kryjící partyzány.

Vítr našťěstí stále vál směrem k nepříteli a zvedal prach s tím druhem mikroskopických částic, které mohou pro oči a nozdry znamenat velké nepohodlí. Protože jsme nechtěli riskovat změnu

větru, připravil se *Task Force-G* okamžitě na útok. Vytvořili jsme tři skupiny pod Schulzovým, Riedlovým a mým velením. Každá z nich byla vybavená dvěma plamenomety, nejúčinnějšími protipartyzánskými zbraněmi. Bojovníci Vietkongu mohli přečkat bez pohromy silnou palbu z ručních zbraní, ale ne kapalný oheň „pražičů“. Většinou už samotný pach spalujících plamenných jazyků je stačil horempádem rozehnat. Upřímně řečeno, my bychom udělali totéž.

Dal jsem signál k útoku.

Postup byl snadný. Vysoká tráva a porost nám poskytly krytí a pomáhali nám i zvednutý prach. Ve vzdálenosti asi čtyř set metrů od první chatrče jsme se rozdělili. Erichova skupina vyrazila na západ, my na východ, zatímco Krebitz obsadil kopeček ve středu.

Poslední úsek jsme překonali krátkými sprinty od keře ke keři a od kupy ke kupě, pak jsme se plížili pořád blíž, dokud se vzdálenost mezi námi a prvními partyzány nezmenšila na dohoz granátem. V tu chvíli jsem věděl, že máme nepřítel v hrsti.

Nad chatrčemi vzlétla červená světlice. Krebitz zahájil palbu ze tří kulometů a dvaceti automatických pušek. Účinek náhlého deště kulek byl drtivý. Partyzáni se otáčeli, nejdříve ohromení, potom vyděšení, a pak se zoufale pokusili neočekávanému útoku z kopce čelit. *Gruppe Drei* jim nedala šanci přeskupit minomety a kulomety. Odstřelovači začali likvidovat jejich obsluhu. O chvíli později vtrhlo do vesnice Schulzovo komando. Nepřetržitě pálili z ručních zbraní a z plamenometů podpalovali všechno, co bylo hořlavé. *Gruppe Drei* přesunula palbu a teď decimovala sousední četú Vietkongu. Nepřátelům byla jejich snaha málo platná, protože jejich kulomety se snažily mířit na Schulze, zatímco moje skupina, útočící z východu, je překvapila na odkrytém pravém křídle. Jen jednomu z kulometů se podařilo krátce vypálit, než jeden z plamenometů Karla Stolze jeho obsluhu z vyvýšeného palebného postavení obehnaného pytlí s pískem sfoukl. K rýžovým polím se s křikem rozběhlo pět hořících lidských pochodní, pak jedna po druhé zavrávaly a zhroutily se k zemi. Během několika minut byly pozice Vietkongu obsazeny. Zůstaly izolované skupinky a bojovaly bodáky, mačetami a pažbami pušek, ale když došlo na boj muže proti muži, vítězství se jako vždy klonilo naším směrem. Měli jsme jasnou převahu v síle svalů a nepřátelé byli pořád znevýhodněni prachem, který jim foukal do tváří. Většina z nich bojovala napůl poslepu a naprosto nekoordinovaně.

Pak *Gruppe Drei* sestoupila s vršku a vtrhla do středu vesnice. Tím vyvolala hromadný úprk davu křičících civilistů, řítících se k le-

su. Ženy, děti, postarší vesničané, všichni běželi o život, nesli jen malé děti a ošuntělé rance; sráželi jeden druhého, krčili se před hvízdajícími odraženými střelami, křičeli a naříkali. Nestříleli jsme na ně úmyslně, ale když kulky létaly všemi směry, byly některé oběti nevyhnutelné, zvláště když se mezi utíkající dav rozptýlila skupina utíkajících vietkongských bojovníků.

Muži *Gruppe Drei* procházeli od chatrče k chatrči, vykopávali dveře, strhávali stěny, kropili vnitřek salvami ze samopalů. Jedna bouda s pěti partyzány uvnitř byla kulkami prakticky rozříznuta na dvě části. Muži nepoužívali granáty, protože nevěděli, co všechno by mohlo být v chatrčích uskladněno.

Po patnácti minutách organizovaná obrana ustala, ale zabíjení pokračovalo na volných prostranstvích, v chatrčích, na balkónech podepřených kůly a pod nimi, uvnitř kravských chlévů a kotců pro prasata, tak jak vojáci stříleli přeživší bojovníky Vietkongu, kdekoli je našli. Možná, že hrstka jich unikla s civilisty, ale i tak *Gruppe Drei* napočítala dvě stě osmdesát mrtvých, z toho šedesát civilistů.

C'est la guerre. Když partyzáni pálili z chaotického hloučku civilistů, moji vojáci střelbu opětovali.

Cenou za vítězství byli čtyři naši mrtví a šestnáct raněných.

Task Force-G obsadil opuštěnou vesnici a muži prohledali chatrče a hospodářská stavení. Z úkrytů pod podlahami, z kurníků a kotců a z pečlivě zamaskovaných jam Krebitz vytáhl přinejmenším deset tun zbraní a munice a k našemu překvapení i šest beden granátů pro těžké dělostřelectvo. Možná byla příslušná děla už na cestě na jih, někde na Ho Či Minově stezce v Laosu nebo Kambodži.

Doplňili jsme si zásoby ručních granátů a dělostřeleckých min, které jsme mohli použít. Krebitz sehnal asi stovku slepic a kachen – k obědu. Když byly skrýše zbraní zaminovány a chatrče v plamelech, *Task Force-G* odpochoďoval, dobře viditelný komukoli, kdo se chtěl podívat, ale po dvou či třech kilometrech jsme změnili směr a zmizeli v kopcích.

3. PRŮLOM Z OBKLÍČENÍ TÁBORA DIZIER

Zrovna jsme pochodovali na sever stinným údolím řeky Song Ba pod dva tisíce jedno sto metrů vysokými vrcholy „Matka s dítětem“, když mi zavolal generál Houssong a doporučil mi pokračovat až do Camp Dizier, nějakých sto kilometrů na sever. Měl jsem tam jednat s místním francouzským velitelem o možném nájezdu proti táboru Vietkongu v sousedství. Generál Houssong nepovažoval za nezbytné přesouvat do Camp Dizier celé komando. Na projednání plánu útoku bychom stačili já se Schulzem, ale rozhodl jsem se vzít s sebou také Riedla.

Ponechali jsme *Task Force-G* na vhodném a lehce bránitelném kopci s dostatkem vody a svezli jsme se s jihovietnamským konvojem mířícím do Plei-ku. Do tábora jsme dorazili v pravé poledne. Camp Dizier byla opevněná základna zhruba dvě stě devadesát kilometrů severně od Saigonu a jen padesát kilometrů od hranice s Kambodžou, situovaná u *Route Colonial 19*. Francouzské jednotky se právě chystaly pevnost vyklidit a předat saigonské vládě.

Shodou okolností jsme se dostali do masivní partyzánské ofenzívy, podporované ze Severního Vietnamu. Pravděpodobně byla zahájena s úmyslem zastrašit saigonské odvedence, kteří zrovna do tábora přijeli, a možná je i vyděsit tak, že by z tábora dezertovali.

Plukovník Desmond D'Arcy, velitel posádky, nás pozval k výbor-nému obědu a později k večeři, po které jsme si šli lehnout.

V osm hodin příštího rána již plukovník seděl za svým psacím stolem a sepisoval seznam důstojníků a mužstva pro povýšení nebo pochvalnou zmínku v rozkaze. Jako voják s dlouholetou zkušeností D'Arcy věděl, že včasné odměny pozvednou mužům odvalu a tušil,

že poslední tři týdny, než pevnost změní vlastníka, budou těžké. Plukovník šel spát kolem dvou hodin po půlnoci, když se předtím šel ještě jednou podívat na postup opevňovacích prací v severovýchodním sektoru. Během posledních deseti dní silně vzrostla aktivita partyzánů a ženisté mohli pracovat jen v noci, jinak by se stali obětí vietkongských odstřelovačů, nedávno vybavených z Moskvy puškami s optickým zaměřovačem.

V 8:25 se střecha zákopového velitelství začala otřásat. „Intenzívní nepřátelská dělostřelecká palba!“ zapsal si plukovník do deníku a pak pospíchal na pozorovatelnu, aby zjistil, co se stalo.

Dlouho očekávaná ofenzíva Vietkongu začala.

Její první salva rozdrtila dřevěnou stěnu kasáren, sfoukla nás z našich kavalců a vyvolala značný zmatek. Pospíchali jsme do komplexu velitelství, zmítání blízkými výbuchy a klopýtající přes hromady trosek. „*Voilà* – ofenzíva Vietkongu,“ přivítal nás plukovník D’Arcy a pak, když si všiml našeho neupraveného vzhledu, se zeptal: „Co se vám stalo?“

„*Rien de tout, mon colonel*,“ chraplavě odpověděl Schulze. „Jen nás to sfouklo z našich kavalců.“

„Zasáhli ubikace důstojníků?“

„Jen stěnu.“

Ukázal ke vzdáleným kopcům. „Giap chce další Dien Bien Phu,“ prohlásil vážným hlasem. „To se mu nepodaří.“

Zatím ještě nebylo nic vidět. Bylo jen slyšet nepřetržité děsivé dunění děl a minometů; trvalo to třicet minut. V tu chvíli toho velitel nemohl moc udělat, jen kontaktovat různé jednotky na hranicích tábora a žádat hlášení o situaci. Nepřátelská palba všechny zahнала do úkrytů, což byl přesně její smysl – umožnit útočícím jednotkám, aby bez odporu postoupily téměř k předsunutým drátěným zátarasům, zatímco zálohy zaujaly pozice v hustém křovinatém porostu a za obrovskými termitími kopci. Dělostřelecké granáty vyhodily do vzduchu některé z překážek z ostnatého drátu a jednu sekci minového pole v jižním sektoru, kde měl nepřátelský velitel zřejmě v úmyslu zaútočit nejdřív. S výjimkou tří rot Severoafričanů a jedné roty parašutistů se zbytek posádky skládal z nezkušených vietnamských vojáků, kteří v té věřavě vypadali naprosto bezradně. Vietkong přirozeně se silným demoralizačním efektem dlouhotrvající dělostřelecké palby počítal. Nezkušené jednotky krčící se v krytech a zákopech a hledající úkryt v podzemních kasematech často přemůže pocit nastávající katastrofy.

Pak náhle děla zmlkla a z kouře a prachu se vynořili první útočící vojáci. Předsunutá opevnění zahájila palbu a zakopaná samohybná děla se přidala. Chtěli jsme obráncům pomoci a tak jsme se chopili zbraní a spěchali k nejbližšímu kráteru po dělostřeleckém granátu.

Na první pohled jsem poznal, že prudký vietkongský útok bude masivní, s nasazením několika praporů. První nepřátelský pokus probít se rozstřílenými překážkami nicméně ztroskotal na odhodlané palbě parašutistů a Severoafričanů. Avšak netrvalo to dlouho a začali jsme mít podezření, že tentokrát není naším hlavním nepřítelem Vietkong, ale severovietnamská armáda, vybavená polním dělostřelectvem, samohybnými děly, tanky T-34 a raketometry typu Kařuša. Partyzáni hráli jen pomocnou roli, většinou postradatelného *Kannonenfutteru*.

Když byl úvodní útok odražen, zahájila hanojská artilerie znovu palbu, tentokrát po dobu patnácti minut, v nejlepší tradici konvenční války. Dělostřelci museli mít výborné předsunuté pozorovatele, protože po několika *Abtastschüsse*, nástřelech, jejich střely dopadaly přímo do francouzských pozic. Nejdřív odstřelili další překážky, pak palbu přesunuli na střed a na Fort Ypres, kde bylo velitelství. Bombardování ještě pokračovalo a nepřátelská pěchota už zahájila druhý útok.

Marokánci a Alžířané bojovali houževnatě. Parašutisté byli úžasní, ale zdálo se, že Vietkong se teď rozhodl neodstoupit ani kousíček dobytého území. Nepřátelské přední linie se nehledě na ztráty vrhaly vpřed; jejich ženisté uvolňovali průchod v oslabeném severním sektoru, kde ještě nebyla dokončena nová opevnění; proti ostatním sektorům také útočili, i když s menší zuřivostí.

„Vpřed a zabij!“ ječeli partyzáni svůj válečný pokřik. „*Xung-Phong!*“ Velitelé čet pobízeli své muže: „*Di! Di!*“ Když v opakovaných vlnách útočící jednotky přeskakovaly nebo se plazily přes protrhané drátěné zátarasy a rozervané mrtvolky svých padlých soudruhů, připomnělo mi to naše dřívější boje na pláních Ukrajiny s dunivým „hurrrá“ a doširoka roztaženými masami pěšáků vrhajících se do útoku.

Navzdory vražedné palbě obránců partyzáni postupovali jako armáda mravenců na pochodu. Stovky jich skosila kulometná palba nebo roztrhaly na kousičky nášlapné a dělostřelecké miny a dělostřelecké granáty. Komu čest, tomu čest; bojovníci Vietkongu, se kterými jsme se setkali tady, byli výtečně vycvičení vojáci, naprosto nebojácní tváří v tvář smrti.

Dokonce i náš obvykle pohrdavý Schulze uznal, že útočníci na

Camp Dizier nejsou ani „trpaslíci z džungle“, ani „blbí opičáci Otce Ho“, ale prvotřídní vojáci.

Ale kdo ví? Možná většina z nich nebyli partyzáni, ale řadové severovietnamské vojsko jenom oblečené jako Vietkong.

Krčili jsme se v trychtýři po dělostřeleckém granátu nedaleko od vchodu do velitelství, když se Erich otočil ke mně a nenučeně prohlásil: „*Herr Komandant, es ist ein vollbescheissene Angelegenheit hier.*“ Volně by se to dalo přeložit jako „Pane veliteli – situace tady je totálně v prdeli.“

A skutečně byla.

Sotva patnáct set obránců, z toho jen šest set ostřílených vojáků, mělo zastavit útok přinejmenším dvou nepřátelských pluků.

A aby naše obavy ještě zvýšil, pilot jediné helikoptéry v Camp Dizier hlásil, že v blízkých kopcích je severovietnamský prapor s dvanácti sovětskými tanky typů T-34 a Josef Stalin a šest samohybných děl.

Cvičiště a cesty mezi napůl rozpadlými kasárenskými budovami se proměnily v peklo plné vybuchujících dělostřeleckých i ručních granátů a Molotovových koktejlů. Nepřetržitě rachotily automatické zbraně. Plamenomety parašutistů chrlily patnáct metrů dlouhé proudy ohně. Muži ječeli, proklínali, skučeli bolestí, řvali v hněvu, strachy, nebo ve smrtelné agónii. Několik kroků od míst, kde jsme se tiskli ke kluzkému svahu našeho kráteru, zvedl francouzský poručík svou Mitru, aby vystřelil na skupinu útočících partyzánů. Než stačil zmáčknout spoušť, byl zasažen do hlavy a zhroutil se bez života k zemi.

Moje zbraň se zasekla, ale dvě rychlé salvy Ericha a Helmuta nepřítele zastavily. Přehoupl jsem se přes okraj kráteru a skočil jsem po samopalu mrtvého poručíka, pak jsem se odplížil za transportér, kde se ke mně Schulze a Riedl o pár minut později přidali. Nebyl to však vůbec žádný úkryt, protože se mi zdálo, že kulky létají ze všech stran a krupobití střel bylo tak intenzivní, že bych rád věděl, jestli vedle obránců se různé skupiny Vietkongu nezasahovaly navzájem.

Nad hlavami nám hvízdaly dělostřelecké granáty a minometné střely a v Rusku vyrobené raketomety Kaфуše hrály svou smrtící muziku.

Schulze pálił ze samopalu a snažil se ten rámus přeřvat: „Hansi! Tohle vypadá jako skutečná válka!“

„Co na tom?“ zařval Riedl. „Jsme garda samotného ďábla. Ani

Lucifer nás nedostane ... Kromě toho – mezi Saigonem a Hanojí existuje příměří.“ A skrčil se, když mu nad hlavou hvízdla kulka.

„Co kdybys teď zazpíval jednu z těch tvých hloupých písniček?“ popíchl ho Erich. „Kdo se bojí táty Ho?“

Načež Helmut začal okamžitě hulákat:

„Jsme tu v pěkným maglajzu,
maglajzu, maglajzu,
Giap ať jde do hajzlu.
tra la la la la...“

Pak začal rychle pálit po nepřátelských pěšácích, ostřelujících skupinu Marokánců zabarikádovaných v napůl zbořeném jídelně.

Pak se do našeho zorného pole pomalu a těžkopádně našinula severovietnamská samohybná děla. Mířila ke cvičišti a bez míření páčila na všechno, co ještě stálo. Jejich postupu bránily jen betonové bunkry, dokud je jeden po druhém nezničili nepřátelští ženisté, plazící se přes hromady roztrhaných těl svých mrtvých soudruhů. Než zmlkl Bunker Lafayette na západním perimetru, zaznamenal Vietkong přinejmenším tisíc mrtvých.

Avšak v Orientu je život laciný. Jak jsem se dozvěděl později, byl to severovietnamský generál Tan Quang Bun, Giapova pravá ruka, kdo velel útoku, a Giap se odjakživa čerta staral o ztráty – pokud byly výsledky.

Nesmírně mě utěšovalo, že jsem ponechal *Task Force-G* na bezpečném místě. Kdyby šel s námi, byl by přinucen bojovat a pravděpodobně by utrpěl ztráty, které by zabránily jeho další akceschopnosti. V hloubi duše jsem si však pořád dělal starosti. Ne kvůli svému vlastnímu osudu, ale lámal jsem si hlavu nad tím, co bude *Task Force-G* dělat bez nás. Situace vypadala velmi nebezpečně.

Samotný fakt, že Severovietnamci byli schopni soustředit nějakých deset tisíc pěšáků, obrněnců a děl sotva tři kilometry od opevnění, aniž by byli zpozorováni leteckým nebo pozemním průzkumem, nejlépe vypovídal o tom, jaký byl terén, v němž byli Francouzi nuceni bojovat.

Situace se dále zhoršovala. Po svém počátečním statečném odporu ztratili Severoafričané elán a měli jediný cíl – přežít. Teď už jen zřídka vystrkovali hlavy ze zákopů a krytů. Hlavní tíhu boje nesli parašutisté, a bili se chlapsky; nejen zastavili postup partyzánů a vyřadili z boje dvojici samohybných děl, ale dokonce provedli

protiútok a znovu dobyli kulometné hnízdo. Severoafričané, kteří by je měli palbou krýt, se krčili v úkrytech a snažili se nebudit pozornost.

Jeden z francouzských *chars* s rachotem projel kolem zničené důstojnické jídelny, se zhoupnutím zastavil a vyplivl granát do boku sotva třicet metrů vzdáleného severovietnamského transportéru. Vozidlo explodovalo a na všechny strany se rozlétly roztřepené úlomky pancéřování, přístroje, dráty, cáry uniforem a kusy masa. Oheň, dým a prach pohltily ty, co to přežili a teď řvali bolestí.

Střídající palbu, plížení a zase palbu jsme se vydali za tank, ale když jsme tam dorazili, tak už někteří zranění parašutisté a Marokánci měli obsazená nejbezpečnější místa a mně se nechtělo zneužívat své hodnosti a vyhánět je. V tu chvíli hodnost nic neznamenala. Všichni jsme byli jen zoufalí muži, snažící se přežít.

Zpozoroval jsem ruku, ležící v blátivé strouze a podle stříbrného pečatního prstenu na rozdrčeném ukazováčku jsem ji poznal. Rychle jsem přelétl zrakem okolní terén a hledal jsem tělo poručíka André Duprése. Asi o deset metrů dál jsem ho našel, leželo částečně pohřbené v haldě troskek. Popadl jsem kus nějaké látky, sebral ruku, přeplížil se přes změť mrtvol a položil ji vedle rozdrčeného zápěstí nebohého důstojníka. Zabil ho šrapnel o velikosti pěsti, který ho zasáhl do hrudníku. Nevím, co mě přimělo k tomu, že jsem opustil bezpečný úkryt a vstoupil do deště kulek jen proto, abych vzdal poslední čest mrtvole. „Zbláznil ses?“ peskoval mě později Erich. „Jestli sis nevšiml, tak tady se odehrává válka.“

Moje spontánní gesto nějak způsobilo, že jsem se cítil spokojený; možná mělo kořeny v nevysloveném přání nás všech být pohřbeni v jednom kuse.

Najednou jeden z parašutistů pronikavě vykřikl na výstrahu. Tank se dal do pohybu – pozpátku. Měli jsme právě tolik času, abychom se skrčili a odvalili mimo nebezpečí. Několik raněných a dva Marokánci se opozdili. Viděl jsem, jak se pásy přes ně valí, drtí paže a nohy a zatlačují je do rozbrázděné půdy; pak už následovaly jen krátké výkřiky agónie a okamžitá smrt. Bitva se zvrhla na divošskou hromadnou rvačku, kdy se nikdo o nic jiného nestaral. Nepřátelské granáty nás nepřestávaly zpracovávat, vyhazovaly do vzduchu dokonce i naproste ruiny. Vzduchem létaly krokve, úlomky cihel a ostré kusy střechy z vlátného plechu a zabodávaly se do země nebo do těl těm, kdo tam náhodou leželi.

Pádili jsme zpátky do našeho kráteru, jediného bezpečného místa

kolem nás. Alespoň jednotky z první frontové linie tomu tvrdohlavě věří. „Blesk nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa,“ říká jedno přísloví a my jsme z nějakého hloupého důvodu věřili, že to samé platí i o dělostřeleckých granátech.

Plukovník D'Arcy stál ve vchodu do svého bunkru, chráněném pytlí s pískem. Tvář měl ustaranou a bledou, jako kdyby mu z těla vyprchala veškerá vitalita. Křičel rozkazy, které, jak se zdálo, nikdo neslyšel, natož aby je plnil, a přitom gestikuloval svou zbraní. Z nějakého podivného důvodu pak vyběhl ze vchodu a zastavil se až na hraně naší jámy. Zůstal stát, možná omámený, nebo prostě posedlý vztekem z bezmoci, a začal nepřetržitě pálit ze své automatické pistole.

„*Er ist voll Verrückt geworden!*“ nadával Erich. „Kde si myslíš, že je? V lunaparku a střelíš na gumové kachny?“ Sáhl nahoru, chytil plukovníka za kotníky, škulbl a stáhl ho do jámy.

Všiml jsem si, že se hrstka vietkongských bojovníků řítí ke vchodu do velitelství. Jeden z nich se zrovna chystal hodit granát, když ho Erich zasáhl do hlavy. Partyzán padl k zemi i se svým odjištěným granátem. Šest jeho druhů ho okamžitě následovalo do komunistického ráje – do pekla.

Erich si setřel pot a špínu s čela a ležérně prohlásil: „Myslím, že bychom se měli dostat pryč z tohohle bince.“

Zeptal jsem se rovnou: „Dobrá – jak?“

„Probít se na jih.“

„Všichni tři?“ vyjádřil s dušeným ironickým smíchem své pochybnosti Riedl.

„*Immer nach dem Lage handeln*,“ odpověděl Schulze. „Často je třeba jednat, jak situace vyžaduje.“

„*Warum eigentlich nicht?*“ souhlasil Riedl. „Vlastně proč ne? Je tu víc než pět set partyzánů Vietkongu, co je třeba zlikvidovat. Je to hračka... *Kinderspiel*.“

„Jaký máš plán?“ zeptal jsem se Schulze.

Ukázal mi signální pistoli. „Tahle věcička... Kdyby se nám podařilo nahustit světlici do jednoho z těch samohybných děl, tak by uvnitř rozpoutala peklo a oheň a kouř by možná vyhnal posádku ven. Sebereme ten vehíkl a vezmeme roha.“

„Dokud nám tahle děla nepošlou své *good night, Charlie*,“ vybuchl Riedl.

„*Kuhscheiss*,“ vyjádřil se Erich. „Blbost. Když se budeme hnát pryč od pevnosti, tak na nás Francouzi pálit nebudou a Severoviet-

namci nás budou považovat za jedny ze svých... Co si o tom myslíš, Hansi?“

„Nemám chuť tady tělem zastavovat kulky, ani viset v Hanoji. Pojďme hledat to vozidlo.“

Riedl pokrčil rameny. „Vypadá to bláznivě, ale mohlo by to vyjít. Většina z jeho bláznivých nápadů zabere.“

„Jako ta hráz, co jsme postavili v kopcích, abychom vyplavili ty vietminhské krysy v údolí Ca-bang v roce 1950,“ poznamenal Erich a zároveň vypálil dávku ze svého samopalů. „O pět Kongů mín,“ dodal spokojeně.

„Bylo to v jednapadesátém,“ opravil ho Helmut.

„Tak či tak, zabralo to,“ řekl Schulze.

Navrhli jsme plukovníkovi D'Arcymu, aby se k nám přidal, ale teď, když se poněkud uklidnil, nechtěl velitel tábora ani slyšet o tom, že by opustil svou posádku. „Musím se vrátit do bunkru,“ opakoval neustále. „K telefonu a vysílače. Mohla by přijít posila, nebo alespoň letecká podpora.“

Pálili jsme jako šílení, házeli ruční granáty a plazili jsme se přes hromady trosk a mrtvol, dokud jsme ho bezpečně nedoprovodili do jeho bunkru.

V 13:15, po třech hodinách nepřetržitého boje, hlásil kapitán Delmont, velitel západního sektoru, že další odpor by byl marný a nesmyslný, protože všechny jeho dělostřelecké pozice a kulometná hnízda byly vyřazeny a jeho rota se skládá z pouhých čtyřiačtyřiceti mužů. Se staženými rysy ve tváři mu plukovník D'Arcy dal souhlas, aby se vzdal; Delmont ten návrh suše odmítl. Místo aby vyvěsil bílý prapor, rozkázal *à la bayonette* a vyřítit se přímo do nepřátelských řad. O pár minut později ten statečný důstojník padl v boji. Jeho Alžířané kolem jeho těla vytvořili obranného ježka a bojovali, dokud všichni nepadli mrtví nebo ranění. Nakonec si od nepřítele vybrali strašlivou daň. Jeden ze smrtelně zraněných Arabů předestíral, že je mrtvý, a počkal, až se nepřátelé shlukli ve větším počtu kolem toho místa a začali prohledávat mrtvolky a hledat cennosti. Pak odpálil celou bedýnku ručních granátů a vyhodil do vzduchu sebe a všechny v okruhu šedesáti metrů.

Když poručík Clairmons, velitel šesti houfnic ve východním sektoru hlásil, že jeho Marokánci náhle zmizeli a on není schopen ubránit svá děla, znělo to téměř, jako když pláče.

Komunistická propaganda zase jednou trefila do černého. Už několik měsíců propagandisté Vietkongu přesvědčovali vojáky z fran-

couzských kolonií, aby obrátili zbraně proti svým koloniálním pánům, připojili se k Vietnamské národně osvobozené armádě a bojovali za svobodu svých mateřských zemí. „Když nemůžete, nebo nechcete bojovat proti Francouzům, tak se vzdejte,“ vybízely letáky a rozhlasová vysílání. „Budeme s vámi zacházet velkomyslně, dostanete odměnu a pošleme vás domů, nebo do jakékoli země, kterou si vyberete.“

Mnoho koloniálních jednotek této výzvy uposlechlo. Komunisté mají ještě jiné zbraně než střelné, jsou však stejně účinné.

Kolem 14:30 se situace stala kritickou. Obránci byli nuceni se stáhnout do kruhu asi šest set metrů kolem velitelského bunkru. Nepřátelské tanky se ani nehnuly. Generál Bun možná nechtěl riskovat své pečlivě opatrované obrněnce během počátečního útoku, a později už nebyly zapotřebí. Celková převaha v lidských zdrojích a dělostřelectvu v této bitvě postačovala k vítězství, i když ne naprostému.

Taková tedy byla situace, když se nám neočekávaně vyskytla šance uskutečnit Erichův plán. Sotva patnáct metrů od našeho úkrytu zastavilo severovietnamské samohybné dělo a začalo ostřelovat dělostřelecké stanoviště, stále ještě hájené parašutisty.

„A je to tady!“ vykřikl Schulze, a než jsme si uvědomili, co se děje, vrhl se kupředu, vyhoupl se na zadní pancíř, zdvihl poklop pozorovacího otvoru, štěrbinou dovnitř vstřelil světlici a poklop přibouchnul. Ohnivý projektil musel posádku vystrašit, protože se zadní dveře prudce rozevřely a z mračna kouře vyskákalo pět vojáků pravidelné severovietnamské armády. Dávka z Erichova samopalu je okamžitě srazila k zemi.

„Honem!“ dal nám znamení a vyšplhal se do vozidla, kam jsme běželi za ním, uskakující před kulkami. „Nechte ty dveře chvíli otevřené,“ křikl Erich, když dopadl na sedadlo řidiče. Riedl se usadil za kulometem a začal zpracovávat hlouček partyzánů řítící se proti nám. Já jsem se začal zabývat otočným kanónem, prohlédl granáty a hlasitě zaklel. Byly to pomalé šrapnely určené proti lidským, nepancéřovaným cílům, které by byly zcela k ničemu, kdyby se nějaký ze severovietnamských tanků rozhodl nás pronásledovat.

Poklepal jsem Erichovi na rameno.

„Drž se dál od těch tanků,“ křikl jsem. „Se střelami, co máme, bych je ani nepošimral.“

Když znovu nastartoval, překřičel rasmus: „Pokus se odprásknout jejich posádky, Hansi. Jsou venku a pozorují tuhle show.“